

რომა ცეკვაშვილი , 17 წლის, ქ. ფოთის მე-15 საჯარო სკოლა

“დამოუკიდებლობიდან თავისუფლებამდე”

საქართველო 1918 წლის 26 მაისს ისტორიაში პირველად გამოცხადდა დამოუკიდებელ რესპუბლიკად, რაც ქვეყნის მრავალსაუკუნოვანი თავისუფლებისკენ სწრაფვის შედეგი იყო. თუმცა, დამოუკიდებლობის გამოცხადება მხოლოდ პირველი ნაბიჯი გახლდათ რთულ და მრავალფეროვან გზაზე, რომელიც საბოლოო თავისუფლებამდე უნდა მიეყვანა. 1918 წლის დამოუკიდებლობა რთულ გეოპოლიტიკურ გარემოში განხორციელდა – ერთი მხრივ, რუსეთის იმპერიის ნანგრევებზე წარმოქმნილი ბოლოდროინდელი რესპუბლიკები, მეორე მხრივ კი ოსმალეთისა და გერმანიის ინტერესები რეგიონისადმი. მიუხედავად მძიმე ვითარებისა, დემოკრატიული რესპუბლიკა საქართველომ შეძლო ძალიან მოკლე პერიოდში მრავალმხრივი რეფორმების გატარება – მათ შორის, კონსტიტუციის შექმნა, მრავალპარტიული პარლამენტის ჩამოყალიბება და სოციალური რეფორმების დაწყება.

1921 წელს საბჭოთა რუსეთის მიერ სამხედრო ინტერვენციამ დაანგრია ახლადშექმნილი სახელმწიფოებრივი წყობა. საქართველომ დაკარგა პოლიტიკური დამოუკიდებლობა, თუმცა არ დაუკარგავს თავისუფლებისკენ სწრაფვა. საბჭოთა ოკუპაციის ხანა მრავალი თვალსაზრისით რეპრესიული იყო – განადგურდა პოლიტიკური ელიტა, დაიხურა ეროვნული ინსტიტუტები, განადგურდა მრავალი კულტურული და სულიერი ფასეულობა. ამასთანავე, ქართველი საზოგადოება, მიუხედავად რეპრესიებისა და იდეოლოგიური ზეწოლისა, მუდმივად ცდილობდა ეროვნულობის შენარჩუნებას. კულტურული სფერო, განსაკუთრებით ლიტერატურა, მუსიკა და განათლება, იქცა თვითმყოფადობის შენარჩუნების ინსტრუმენტად. ეროვნული მოძრაობა თანდათან ყალიბდებოდა როგორც საზოგადოებრივი მეხსიერების გაგრძელება და სულიერი წინააღმდეგობის ფორმა.

1980-იანი წლების ბოლოს საბჭოთა კავშირის კრიზისმა საქართველო ახალი შესაძლებლობების წინაშე დააყენა. ეროვნული მოძრაობა, რომელიც წლების განმავლობაში ფარულად არსებობდა, გამოვიდა ღია პოლიტიკურ არენაზე. 1989 წლის 9 აპრილი, როდესაც მშვიდობიანი დემონსტრაცია სასტიკად დაარბია საბჭოთა არმიამ, იქცა გარდამტეხ მომენტად. ამ ტრაგედიამ ერთიანად გააერთიანა ქართველი ერი დამოუკიდებლობისკენ სწრაფვაში. 1991 წლის 9 აპრილს საქართველომ კვლავ გამოაცხადა დამოუკიდებლობა, რაც საერთაშორისო დონეზეც მალევე იქნა აღიარებული. თუმცა, დამოუკიდებლობის მოპოვება არ ნიშნავდა თავისუფლების დაუყოვნებელ დამკვიდრებას.

დამოუკიდებელი საქართველო მძიმე პოლიტიკურ, სოციალურ და ეკონომიკურ სირთულეებს წააწყდა. შიდა პოლიტიკური დაპირისპირებები, სამოქალაქო ომი და ეთნიკური კონფლიქტები აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში საქართველოსთვის მძიმე ტვირთად იქცა. თავისუფლების ცნება აღარ ნიშნავდა მხოლოდ ფორმალურ დამოუკიდებლობას; ის

მოითხოვდა სტაბილურობას, უსაფრთხოებას, ადამიანის უფლებების დაცვასა და დემოკრატიული ინსტიტუტების არსებობას. 1990-იანი წლების სახელმწიფო ველარ აკმაყოფილებდა ამ კრიტერიუმებს. მოსახლეობა ყოველდღიურად ებრძოდა სიღარიბეს, ძალადობასა და გაურკვევლობას.

2003 წლის ვარდების რევოლუცია კიდევ ერთი გარდამტეხი ეტაპი იყო საქართველოს ისტორიაში. ახალი ხელისუფლება პროევროპულ კურსს დაუდგა სათავეში და დაიწყო ფუნდამენტური რეფორმები. ამ პერიოდის განმავლობაში გაძლიერდა სახელმწიფო ინსტიტუტები, განვითარდა ინფრასტრუქტურა და განახლებულმა სახელმწიფომ შეძლო ნაწილობრივ დაუბრუნებინა ხალხს ნდობა საკუთარი ქვეყნის მიმართ. თუმცა, ამავე პერიოდში დაიწყო მწვავე პოლარიზაცია და დემოკრატიული მმართველობის შესახებ კრიტიკული კითხვების გაჩენა.

2008 წლის აგვისტოს ომი რუსეთთან კვლავ მტკივნეულად შეახსენა საქართველოს, რომ ტერიტორიული მთლიანობა ჯერაც მიუღწეველი ამოცანაა. ომის შედეგად საქართველო საბოლოოდ დაკარგული ტერიტორიების ფაქტობრივი კონტროლის გარეშე დარჩა, ხოლო რუსეთის სამხედრო ყოფნა კვლავ პრობლემად რჩება ქვეყნის სრულფასოვანი სუვერენიტეტის გზაზე. ამავე დროს, საზოგადოების უდიდესი ნაწილი გააერთიანა თავისუფალი, ევროპული და უსაფრთხო სახელმწიფოს იდეამ.

დღეს საქართველო იმყოფება გზაგასაყარზე – ქვეყანა ცდილობს გააღრმავოს ურთიერთობები ევროკავშირთან, გააძლიეროს დემოკრატიული ინსტიტუტები და დაიცვას საკუთარი დამოუკიდებლობა რეგიონული ზეწოლების ფონზე. ეს პროცესი კვლავაც არ არის დასრულებული. თავისუფლება საქართველოში უკვე აღარ არის მხოლოდ პოლიტიკური დამოუკიდებლობა, არამედ მოიცავს სამართლიანობას, სოციალური პასუხისმგებლობის განცდას, მმართველობის გამჭვირვალობას და მოქალაქის აქტიურ მონაწილეობას სახელმწიფოს ცხოვრებაში.

„საქართველოს გზა დამოუკიდებლობიდან თავისუფლებამდე“ წარმოადგენს უწყვეტ პროცესს, რომელიც საუკუნეზე მეტს მოიცავს. ეს არის გზა, რომელიც აერთიანებს ბრძოლას, ტკივილს, წინსვლას, შეცდომებს და იმედს. თავისუფლება აღარ განიხილება როგორც სტატიკური მდგომარეობა – ის არის ყოველდღიური ძალისხმევა, რომელიც მოითხოვს როგორც სახელმწიფოს, ისე მოქალაქის აქტიურ მონაწილეობას. საქართველო ჯერ კიდევ განაგრძობს ამ გზას, თუმცა მისი ისტორიული გამოცდილება, ძლიერი ეროვნული იდენტობა და თავისუფლებისადმი მტკიცე სწრაფვა იმედს გვაძლევს, რომ საბოლოოდ ქვეყანა მიაღწევს არა მხოლოდ დამოუკიდებელ, არამედ სრულფასოვნად თავისუფალ მომავალს.

On May 26, 1918, Georgia declared itself an independent republic, marking a pivotal moment in its long struggle for self-determination. This historic event was the outcome of centuries of resistance and aspiration, but independence was only the first step on a challenging road toward true freedom. The declaration came during a volatile period in global politics, following the collapse of the Russian Empire and amidst rising pressure from neighboring powers like the Ottoman Empire and Germany. Despite the instability, the Democratic Republic of Georgia quickly laid the foundations of a modern state—drafting a constitution, establishing a multiparty parliament, and initiating broad social reforms.

That progress was abruptly halted in 1921, when Soviet forces invaded and overthrew the fledgling Georgian government. Although the country lost its independence, the desire for freedom remained deeply rooted. The Soviet era brought political repression, the dismantling of national institutions, and the erosion of cultural heritage. Still, Georgians found ways to preserve their identity. Through literature, music, education, and quiet resistance, the spirit of freedom endured—even under the weight of authoritarian rule.

By the late 1980s, as the Soviet Union began to unravel, Georgians sensed a chance to reclaim their future. The national movement, long suppressed, stepped into the open. One of the most defining moments came on April 9, 1989, when Soviet troops violently dispersed a peaceful protest in Tbilisi, killing several demonstrators. That tragedy shocked the nation but also galvanized it. Just two years later, on April 9, 1991, Georgia officially restored its independence. The global community soon recognized it, but for many Georgians, the harsh realities that followed made clear that independence alone was not enough.

The 1990s were marked by political turmoil, civil unrest, and armed conflict, including devastating wars in Abkhazia and South Ossetia. A fragile government, economic collapse, and widespread poverty left many disillusioned. Freedom, in its broader sense—rule of law, stability, human rights—remained elusive. People struggled not just to survive, but to believe in the promise of a truly free and fair society.

Change came in 2003 with the Rose Revolution, a peaceful uprising that ushered in new leadership with a reformist and pro-European agenda. State institutions were restructured, infrastructure was modernized, and public trust in government began to recover. However, the years that followed also saw rising political polarization, raising concerns about democratic backsliding and the concentration of power.

In 2008, the war with Russia once again brought national vulnerabilities into sharp focus. Georgia lost control over its occupied regions, and Russian military presence on its territory became a long-term challenge to sovereignty. Yet this crisis also reinforced the country's commitment to its European path and the ideals of liberty, justice, and national dignity.

Today, Georgia stands at a critical point. It continues to pursue deeper integration with the European Union, seeks to strengthen its democratic institutions, and strives to maintain independence in the face of external threats and internal divisions. Freedom, as Georgians now

understand it, is not simply the absence of foreign control. It also means good governance, equal rights, social justice, and active civic engagement.

Georgia's journey from independence to freedom has never been linear. It is a story of setbacks and triumphs, of sacrifice and determination. Over a century has passed since the first republic was born, and the path toward full freedom is still being forged. But the resilience of the Georgian people, their unwavering commitment to democratic values, and their deep-rooted sense of national identity provide reason for hope. Freedom, in Georgia, is not a finished state—it is an ongoing effort, renewed each day by those who believe in the nation's future.